

Sygn. akt II AKz 1121/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Beata Basiura

Protokolant: Kamil Klupś

po rozpoznaniu w sprawie **B. Ś. (Ś.)**

podejrzanego o czyn z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońców podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej

z dnia 23 października 2019 roku, sygn. akt III Kp 361/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 października 2019 roku Sąd Okręgowy w Bielsku – Białej, sygn. akt III Kp 361/19, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2, § 2 i § 4 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k., przedłużył środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego B. Ś., zastosowany na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 7 grudnia 2018 roku, sygn. akt IV Kp 696/18, na dalszy czas oznaczony, tj. do dnia 6 grudnia 2019 roku, do godz. 6.00.

Na powyższe postanowienie zażalenia wnieśli obrońcy podejrzanego.

Obrońca adw. K. S. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 249 § 1 k.p.k., art. 257 k.p.k., art. 258 § 1 i 2 k.p.k. oraz podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że w realiach niniejszej sprawy konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania za pomocą najsurowszego środka zapobiegawczego. W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym w postaci dozoru policji oraz poręczenia majątkowego w kwocie 50 000 zł.

Obrońca adw. M. S. zaskarżyła postanowienie Sądu Okręgowego, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 249 § 1 k.p.k., art. 257 k.p.k., art. 258 § 1 i 2 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i niestosowanie środków zapobiegawczych, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez stosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym w postaci dozoru policji, zakazu opuszczania kraju oraz poręczenia majątkowego w kwocie 50 000 zł.

Sąd Apelacyjny w Katowicach zważył, co następuje:

Zażalenia obrońców B. Ś. nie zasługują na uwzględnienie, albowiem sąd I instancji doszedł do słusznej konkluzji, że w realiach przedmiotowej sprawy w dalszym ciągu aktualne pozostają przesłanki, zarówno ogólna, jak i szczególne, stosowania najsurowszego ze środków zapobiegawczych. Ponieważ treść zarzutów zawartych w obu żądaniach jest zbliżona, przeto zasadnym jest łączne odniesienie się do obu środków odwoławczych.

Na wstępie należy zaznaczyć, że na kanwie przedmiotowego postępowania dalej występuje przesłanka o ogólnym charakterze z art. 249 § 1 k.p.k., która to warunkuje możliwość zastosowania wobec B. Ś. środków zapobiegawczych, a która to wynika zarówno z dużego prawdopodobieństwa jego sprawstwa, jak i z konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku toczącego się procesu karnego. Na aprobatę zasługują ustalenia sądu I instancji, że aktualnie zgromadzone dowody materializują stan dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Wskazują na to dowody powołane przez Sąd w postanowieniu. Ich ponowne powoływanie w tym miejscu nie jest konieczne, zwłaszcza, że skarżący nie podważają przyjętej przesłanki ogólnej w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych mu czynów. Odnosząc się natomiast do zarzutów adw. M. S., to należy podkreślić, że chociaż dowód z pomówienia należy traktować z wyjątkową ostrożnością, to jednak może on przemawiać za dużym prawdopodobieństwem popełnienia zarzucanego czynu, a tym samym uzasadniać stosowanie tymczasowego aresztowania. Analiza powołanych dowodów, w tym tych, na które powołuje się obrońca, wskazuje, że nie sposób na obecnym etapie w sposób skuteczny zakwestionować treści wyjaśnień podejrzanych, którzy obciążają pozostałych. Już wielokrotnie podkreślano, że ocena dowodów w postępowaniu incydentalnym, dokonywana jest jedynie w zakresie wymaganym przez art. 249 § 1 k.k., dlatego też nie jest ona wystarczająca do przesądzenia o winie i sprawstwie podejrzanego. Do tego uprawniony i zobligowany jest właściwy sąd meriti na etapie wyrokowania, o ile wniesiony zostanie akt oskarżenia.

Sąd Apelacyjny podziela również ustalenia sądu a quo odnośnie występowania w niniejszej sprawie przesłanki szczególnej z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Co prawda należy przyznać rację skarżącym, że co do zasady, za przyjęciem obawy matactwa ze wskazanego przepisu, jako podstawy dalszego stosowania tymczasowego aresztowania, powinny przemawiać konkretne okoliczności danej sprawy, niemniej w niektórych przypadkach może ona wynikać już z samej treści postawionych zarzutów, które zostały uprawdopodobnione w stopniu wymaganym przez art. 249 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, że B. Ś. stoi pod zarzutem, m.in. uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, a w świetle ugruntowanego w judykaturze poglądu zorganizowana działalność przestępcza (polegająca m.in. na obrocie narkotykami) przedsięwzięta dla korzyści majątkowej, w którą zaangażowane były różne osoby, powoduje nadal realną obawę, że podejrzany mógłby podjąć działania utrudniające, a nawet uniemożliwiające prawidłowy przebieg postępowania karnego. Gdyby odstąpić od tymczasowego aresztowania, podejrzani mogliby się ze sobą kontaktować w celu ustalenia korzystnej linii obrony i utrudnić w ten sposób postępowanie.

Aktualność zachowała także przesłanka o szczególnym charakterze z art. 258 § 2 k.p.k., gdyż podejrzany przebywając na wolności mógłby podjąć działania mające na celu zakłócenie prawidłowego toku postępowania, a wynikające z grożącej mu surowej kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę, że podejrzanemu zarzucono popełnienie szeregu przestępstw, w tym z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, który to zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 12, a także mając w polu widzenia rodzaj, charakter oraz uprawdopodobnione okoliczności popełnienia czynów, w tym ich wysoki stopień społecznej szkodliwości, a także uprzednią karalność podejrzanego, należy uznać, że wbrew sugestiom obrońców, groźba wymierzenia B. Ś. surowej kary w myśl przywołanego przepisu nie ma charakteru jedynie hipotetycznego. Ponadto formułując prognozę odnośnie ewentualnego wymiaru kary, która może zostać wymierzona podejrzanemu w przypadku uznania jego winy i sprawstwa, należy również uwzględnić okoliczności powodujące nadzwyczajne obostrzenie kary. Powyższe wskazuje, że jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy może zagwarantować prawidłowe zabezpieczenie toczącego się procesu karnego przed działaniami B. Ś. podjętymi w celu uniknięcia grożącej mu surowej kary.

Przeprowadzona przez tut. Sąd kontrola odwoławcza potwierdziła również prawidłowość dalszego przedłużenia tymczasowego aresztowania podejrzanego w oparciu o art. 263 § 2 k.p.k. W dalszym ciągu niezbędne są bowiem

do wykonania czynności polegające m.in. na przesłuchaniu kolejnych świadków, przeprowadzeniu badań sądowo-psychiatrycznych podejrzanych i inne wymienione przez prokuratora. Postępowanie toczy się w sprawie złożonej przedmiotowo i podmiotowo, wymaga przeprowadzenia szeregu czynności procesowych. Stąd niewątpliwie nie można było ukończyć postępowania w terminie wcześniejszym, a charakter czynności i intensywność wskazanych przesłanek szczególnych, uzasadnia w pełni dalsze stosowanie wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Zaznaczyć również trzeba, że w postępowaniu przygotowawczym o takiej złożoności, w której koniecznym jest dokonywanie również czynności procesowych z udziałem innych jej uczestników, oczywistym jest fakt prowadzenia czynności wielowątkowo, a także to, że wiele z tych czynności nie koncentruje się wyłącznie na jednym z podejrzanych (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 września 2016 roku, sygn. akt II AKz 509/16, LEX nr 2242186). Wpływa to niewątpliwie na czas stosowania najsurowszego ze środków zapobiegawczych, jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego dynamika toczącego się śledztwa nie została zachwiana, w związku z czym rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tym zakresie jest słuszne.

Mając w polu widzenia powyższe okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania, a jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, uznać należy, że na obecnym etapie procesu karnego nadal jedynie środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w sprawie. Środki o charakterze wolnościowym, w okolicznościach niniejszej sprawy wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji, dlatego też, za niezasadne uznano zarzuty skarżących odnośnie naruszenia art. 257 § 1 k.p.k.

Na marginesie, w nawiązaniu do uwag zawartych w zażaleniu adw. M. S., trzeba zaznaczyć, że Sąd Apelacyjny dostrzegł niewielkie różnice pomiędzy treścią postanowienia będącego przedmiotem rozpoznania przez sąd w niniejszym postępowaniu, a treścią uprzednio wydanych postanowień przedłużających tymczasowe aresztowanie B. Ś.. Świadczy to wprawdzie o bezkrytycznym powielaniu pewnych treści, niemniej nie oznacza w sposób automatyczny, iż Sąd Okręgowy nie rozpoznał wniosku prokuratora w sposób samodzielny i bezstronny. Analiza całości postanowienia dowodzi, że przedmiotem rozpoznania Sądu był wniosek prokuratora z dnia 11 października 2019 roku, a powtórzenie pewnych sformułowań czy ocen jest w dużej mierze wynikiem tego, że te same przesłanki legły u podstaw uwzględnienia wniosku, podobnie też ich ocena nie uległa zmianie. Choć powtarzanie znacznej treści poprzednich postanowień może nasuwać zastrzeżenia, to nieuprawnione jest twierdzenie o nierzetelności i nieprawidłowości przedmiotowego postępowania w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania.

Sąd nie dopatrył się również, aby w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności przewidziane w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., które musiałyby skutkować odstąpieniem od stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, dlatego też orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia z pouczeniem o jego prawomocności doręczyć oskarżonemu, jego obrońcom i prokuraturze,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 26 listopada 2019 roku.